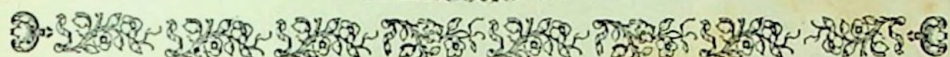

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Нова година.

Ето пакъ дойде
Нова година
Всичко, що бѣше,
То се прѣминѣ —

Нѣкому сълзи,
Нѣкому радостъ —
Сега да срѣцинемъ
Новата съ драгостъ.

Дано да бжде
Нова година
Не като тази,
Щото заминѣ.

Дано да бжде
По-родовита,
Весела, блага,
А не сърдита.

Рѣжѣ и пшеница
Много да има,
Пиперъ и зеле
За тежка зима.

Рѣна, картофи,
Лукъ, патладжени,
Моркови, дини,
Жълти, чървени.

Отъ вситѣ рода
Вкусни бобове,
Отъ прѣчка лозна —
Кошникъ гроздове.

Вишни, череши,
Сѣкакви сливи,
Ябълки, круши
Питомни, диви.

Съ радостъ да-видѣтъ
Млади овчари
Съ агънца дребни
Пълни кошари.

На земледѣлци,
Честни орачи
Имотъ имъ бърже
Напрѣдъ да крачи.

А тѣмъ самитѣ
Дай, Боже прави,
Радостъ въ сърдцата,
Мишици корави.

Сявга нази ни
Отъ зли прѣмежди,
Здрави прави ни,
Свѣтли надѣжди,

Край добродѣстень
На всѣко дѣло,
Миръ и напрѣдъкъ
И въ градъ, и въ село.

Млади момчета
Да се изучтъ,
Каквото искатъ,
Туй да сполучтъ.

Да стантъ умни,
Честни младежи,
Добри, засмѣни,
Съ благи стрѣмежи.

Добри работни,
Весели хора,
Че тѣ сж наша
Млада подпора.

На тѣхъ очаква
Родина мила,
Що днесъ тжгува
Тамо задъ Рила.

Сурва, честита
Нова година;
Дай, Боже, здраве
Чакъ до амина.

Ц Калчевъ.

ДОБЪРЪ ДРУГАРЪ.

остадинъ и Стефанъ отивахъ
на училището. На срѣдъ пж-
тя Стефанъ захванъ да пла-
че. Прѣститѣ на ржцѣтъ му

бѣхъ измръзнали, та не можеше да носи книгитѣ си.

И на Костадина бѣше студено, ала той не плачеше, защото бѣше по-голѣмъ.

— Дай книгитѣ си! каза Костадинъ на другаря си — азъ ще ги носѣхъ съ моятѣ.

Стефанъ ги подаде и той ги взе.

Дѣтето не плачеше вече. Наскоро двамата другари пристигнахъ въ училището.

На Стефана не му бѣше вече студено. Той благодари на Костадина и му се объ-ща, че ще го обича като свой братъ.

НЕПОСЛУШНИЯ ПЕТКО.

Двѣтъ другарчета, Иванчо и Петко сж въ първо отдѣленне. Една вечерь тѣ излѣзли да си поигражтъ.

— Ето, учителката на второ отдѣленне минава, казалъ Иванчо и си снелъ шапката.

— Тя не е наша учителка, отговорилъ Петко и продължавалъ да си играе.

— Нали учителъ ни каза да поздравяваме всички учителки и учители?

— Ехъ, пъкъ ти не казвай на учителя . . .

Въ това врѣме учителтъ имъ билъ задъ тѣхъ. Той не имъ казалъ нищо.

Сутринята, когато дѣцата се прибрали въ училищната стая, той имъ казалъ:

„Снощи видѣхъ на улицата двѣ дѣца. Покрай тѣхъ заминж учителката на второто отдѣленне. Едното си снелъ шапката и ъхъ поздрави, а другото се направи, че не ъхъ вижда. А азъ ви казахъ да поздравявате всички учителки и учители.“

Дѣцата почнѣли да се спогледватъ. Петко изведиѣжъ се зачервилъ.

— Защо се изчерви, Петко? попиталъ учителя. Петко стапѣлъ правъ и смутено отговорилъ:

— Господинъ учителю, азъ забравихъ . . . Простѣте ме! Азъ сгрѣшихъ снощи.

Петко като призналъ грѣшката си прѣдъ всички, учителя му го простилъ. Той не повторилъ вече тази грѣшка и помиѣлъ всичко, каквото имъ порѣчвалъ учителя.

СВЕТИ БЕРНАРДСКИ КУЧЕТА.

Ѣзи кучета сѣ много голѣми и толко-ва силни, че могатъ да посѣжтъ и човѣка съ зѣбитъ си.

Тѣ живѣѣтъ въ *Алпийскитъ* плани-

ни, около върха *Св. Бернадъ*, отъ гдѣто

сж получили и името си. Тѣлото имъ е покрито съ гжста, дълга козина; краката имъ сж дебели и здрави, а ушитѣ дълги.

Св. Бернардскитѣ кучета сж много умни. Тѣ могатъ да се научатъ на разни нѣща. Хората ги приучватъ да имъ прислужватъ и имъ вършятъ различни работи. Но най-много сж прочути, че тѣ могатъ да одравятъ примрѣли хора. Прѣзъ върха Св. Бернардъ минаватъ много пжтници и отъ студѣтъ, или отъ голѣмия снѣгъ, нѣкои отъ пжтниците падатъ и се заравятъ въ снѣгѣтъ. Тѣзи кучета постоянно обикалятъ по планината и съ силното си душание узнаватъ гдѣ има падналъ человекъ; одравятъ го и обаждатъ на своитѣ господари. Тамъ на върха има здания и мѣнастирь, които служатъ за спасенѣ на закѣснелитѣ пжтници.

Всеѣки пжтъ кучетата обикалятъ по двѣ или по-вече заедно. Едното стои при одровения человекъ, а другото отива да обади въ мѣнастирьтъ. Господаритѣ имъ познаватъ и трѣгватъ подиръ кучето. До-

хождатъ при измръзналия, взематъ го и го съживяватъ въ топлитѣ стаи.

На пѣконъ отъ тѣзи кучета вързватъ на врата малко буренце съ спиртъ или друго питие, за да могатъ на врѣме да помогнатъ на измръзналитѣ пѣтници.

Св. Бернардскитѣ кучета сж спасявали много пѣтници отъ смъртъ. Заради това тѣ струватъ много скжпо и само много богати хора си купуватъ отъ тѣхъ да ги иматъ въ кжщитѣ си.

МИЛОСТИВОТО ДѢТЕ.

Прѣди нѣколко дена снѣгътъ покри на всѣкъждѣ земята. Студътъ, отъ день на день, ставаше по нетърпимъ. Вѣтрътъ духаше силно и зачървѣваше бузигътъ на хората. Зимата дойде.

Малкия Павелъ, заглъхнътъ хубаво въ дрѣхитъ си, отиваше на училището. На края на улицата едно бѣдно дѣте се бѣше облѣгнжло на едно дърво. Вѣтрътъ развѣваше скѣсанитъ му дрѣхи и го караше да трѣпери още по-вече. То бѣше босичко и изглеждаше, като че ще умрѣ отъ студъ.

Когато Павелъ заминѣ покрай него, бѣдното дѣте извика: „Гладенъ съмъ!“ и прострѣ трѣпелящата си рѣчица.

Павелъ носѣше въ кошничката си хлѣбъ, сланина и малко сирене — щѣше да остане да обѣдва въ училището, защото стоеше далечъ и бѣше много студено. Той чу гласа на дѣтето, но заминѣ тичишкомъ, безъ да си обърне главата.

Павелъ влѣзе въ училищната стая и си седиж на мѣстото. Печката бумтѣше и испущаше голѣма топлина. Слѣдъ малко дойде и учителѣтъ. Но Павелъ бѣше замисленъ. Той не слушаше какво говорѣше учителя. Той мислѣше постоянно за бѣдното дѣте. Струваше му се, че го вижда прѣтъ себе си цѣло посинѣло отъ студъ и че чува молителния му гласъ: „Гладенъ съмъ!“

Пустижжъ ги за обѣдъ. Дѣцата, които бѣхж останали да обѣдватъ въ училището, извадихж храната си. И Павелъ извади своята. Но чудно нѣщо! Той ъж гледаше безъ да ъж бутне. Дали не е гладенъ?

Изведиѣжъ Павелъ ъж прибра пакъ въ кошничката и се затече на улицата.

Бѣдното дѣте не се бѣше мръднжло: седижло на земята, то плачеше.

— Дръжъ! каза Павелъ, като се приближи до него. Ето, азъ имамъ ядене — да го раздѣлимъ, искашъ ли?

О, какъ бързо, бързо лапаше бѣдното дѣтенце своята часть отъ обѣда! Ала Павелъ не е още спокоенъ. Нѣщо го мжчи.

— Слушай! каза той на дѣтето, тази сутрина азъ

бѣхъ много немилостивъ и лошъ, като миняхъ покрай тебе безъ да те съжеля. Ще ме простишъ ли?

— Отъ всичкото си сърдце — отговори бѣдното дѣте и прѣгърнѣ Павла.

Колко е щастливъ сега малкия Павелъ! Струваше му се, че чу единъ вжтрѣшенъ гласъ, който му каза: „Ти поправи своята грѣшка. Ти си едно **добро и милостиво дѣте**“.

А Г Н Е.

Вихри вийхъ
По небето,
Сиѣговито
Е полето;

А въ кошара,
Подъ шатрило
Вакло агне
Се родило;

О, горкичко,
Какъ трѣпере!
Гледа цицка
Да намѣри;

Майка му се
Много грижи,
Тя го милва,
Тя го ближе.

Чакай, бейко,
Стой, не бѣгай!
Агънцето
Накърмявай.

М. Из. Ханджиевъ.

МѢСЕЧНИТЪ ФАЗИ.

(Изъ писмото на Крума).

Драгий Борисе,

зъ получихъ писмото ти и мно-
до ти благодаря за труда. Моляхъ,
слушай що научихъ по *Геогра-*
фия този мѣсець:

Земята се движи около слън-
цето. Заедно съ нея се движи и мѣсецътъ, но въ сж-
щото това врѣме той се движи и около земята. Движе-
нието около земята, мѣсецътъ извършва въ 28 дни. Въ
туй врѣме ний го виждаме като сърпъ, като половина
кръгъ—обърнътъ къмъ лѣва или дѣсна страна, и като
цѣлъ кръгъ. Туй негово промѣнение се казва — **мѣсеч-**
ни фази.

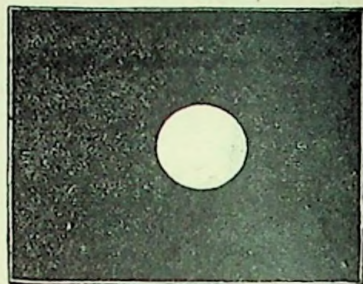
Мѣсецътъ като се движи около земята, показва ту
едната, ту другата си страна на слънцето, а на земята
— винаги едната. Когаго мѣсецътъ се намира между
слънцето и земята, тогава огрѣтата му страна е обѣр-
нута къмъ слънцето, а тъмната—къмъ земята. Въ то-
ва врѣме ний не го виждаме. Тогава казваме че имаме
новолуние.

Като се върти мѣсецътъ отъ *западъ* къмъ *истокъ*,
лека полема обръща къмъ насъ огрѣнатата си страна, и
слѣдъ 2—3 дена ний го виждаме като сърпъ. На 7-мия
день отъ новолунието, виждаме половината отъ огрѣна-
та му страна. Тази фаза се нарича **първа четвъртъ.**

Още слѣдъ 7 дена, ний виждаме цѣлъ освѣтенъ
кръгъ. Тази фаза се казва **пълнолуние.**

Първа четвъртъ.

Пълнолуние.

Въ време на пълнолуние, земята се намира между слънцето и мѣсецътъ.

При по-нататъшното си въртенъе, мѣсецътъ почва да влиза въ сѣнка и слѣдъ 7 дни отъ пълнолунието, ний пакъ виждаме само половината отъ огрѣтата му страна, или една четвъртина. Тази фаза се нарича **последня четвъртъ.**

Последня четвъртъ.

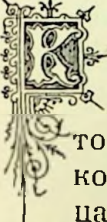
И тъй въ 28 дена, ний виждаме всичкитѣ измѣненія на мѣсечината. А за да можемъ по лесно да познаемъ коя фаза е първа четвъртъ и коя послѣдняя, учителтъ ни каза, че когато виждаме четвъртината отъ мѣсецътъ и мисленно прокараме една кука и ако се образува буквата *а*, то тази фаза е *послѣдня четвъртъ*; ако ли пъкъ можемъ мисленно прѣкараме отъ лѣва страна на мѣсецътъ една отвѣсна линия и получимъ буквата *Р*, тогава мѣсецътъ е въ *първата си четвъртъ*.

Първата четвъртъ трае 7 дни, пълнолунието 7 дни, послѣдната четвъртъ 7 дни; ето ти 28 дни, прѣзъ които мѣсецътъ обикаля веднѣжъ около земята.

Драгий Борисе, за сега толкова. Моля те се, пиши ми и ти нѣщо по науката.

Твой: *Крумъ*

РѢШИТЕЛНАТА НЕВѢНКА.

 онъетѣ на единъ файтонъ се бѣхъ подплашили. Тѣ бѣгахъ съ голѣма бързина. Файтонджиятъ не можеше да ги спре. Слѣдъ малко навлѣзохъ въ една стрѣмна и тѣсна улица. Файтона едвамъ се провираше въ тѣсната уличка.

Въ това врѣме деветъ годишната Невѣнка бѣше на улицата. Тя носѣше въ рѣцѣ малкото си братче. Невѣнка чу тропаньето на файтона и като видѣ съ каква сила тичахъ конъетѣ, уплаши се и останъ като замръзнала на мѣстото си. Какво да прави? Да се върне назадъ — това бѣше вече невъзможно; нито пъкъ имаше наблизо нѣкоя отворена врата да влѣзе вжтрѣ.

Като не оставаше време за мисляне, тя изведнѣжъ се доближи до едина зидъ на улицата, като стискаше силно братчето въ ржцѣтъ си. Тя бѣше обърната съ лицето си къмъ зида.

Пътниците въ файтона забѣлѣжихъ дѣтето и студени трѣпки прѣминяхъ по тѣлото имъ, като си помислихъ че то ще бѣде стѣпкано . . .

Тѣй исправена до зида, тя чакаше. Файтона прѣминъ съ много голѣма бързина покрай нея и двѣтъ дѣца се търколихъ на земята . . . Тосъ часъ се затекохъ хора при тѣхъ и ги издигнахъ. Малкото дѣтенце нѣмаше никаква поврѣда—то само плачеше, защото се бѣше уплашило. Но ржката на Невѣнка бѣше счупена. Тя усѣщаше много голѣми болки, ала по лицето ѝ всѣки забѣлѣжи радостта, за гдѣто спаси малкото си братче.

Дѣца, Невѣнка искаше да пожертвува живота си, заради малкото си братче. Такива дѣца сж за почитанье и всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде като нея дързостенъ и рѣшителенъ.

ПЪРВИТЪ ХРИСТИЯНИ.

лѣдъ възнесението на Исуса Христа, ученицитъ му се распръснали на всѣкъ дѣ и почнахъ да проповѣдватъ Христовото учение. Много хора

се стичали да ги слушатъ и всѣки день се покрѣстювали съ хиляди отъ тѣхъ.

Тогава езичниците подигнали страшно гонение противъ християнитѣ и когото отъ тѣхъ улавяли, мѣчили го и го убивали. Най-свирепия мѣчителъ на християнитѣ е билъ царь *Неронъ*. Той е живѣлъ въ гр. Римъ. За свое удоволствие той заръчалъ да запалѣтъ тайно градътъ, а слѣдъ това набѣдилъ християнитѣ, че ужъ тѣ запалили градътъ. За това захваналъ да ги наказва. Уловенитѣ християни намазвали съ катранъ, свѣрзвали ги за дървесата изъ неговата градина и ношно врѣме ги запалвали да горѣтъ живи. Виковецѣ, писците и молитвѣтѣ имъ къмъ Бога оглушавали въздуха и правяли да настрѣхне косата на човѣка; но царь Неронъ е гледалъ на това спокойно и се наслаждавалъ.

Освѣтътъ тѣзи, исмислилъ още по тежки наказания. Той заръчалъ да направятъ една голѣма ограда. Въ тази ограда запирали уловенитѣ християни и върху тѣхъ пускали диви звѣрове да ги раскъсатъ. На картинката виждате, какъ звѣровете нападнатъ на християнитѣ и ги раскъсватъ. Въ срѣдъ оградата е забито дърво, на което е привързанъ *Апостолътъ*, който е насърдчавалъ християнитѣ въ тѣхната вѣра. Прѣдъ него е колѣнчило младо момиче, което не е искало да се отрече отъ християнската вѣра, а съ готовностъ умира за нея. Тамъ по надалечъ стоѣтъ майка му, сестра му, нейнитѣ приятелки, които се раскъсватъ отъ лютитѣ звѣрове и тигри. Съ свѣтъжли очи и зинжли уста, тѣ се впускатъ върху своитѣ жѣртви. Християнитѣ съ голи рѣцѣ се борѣтъ съ тѣхъ, до като бждѣтъ раскъсани и изедени отъ свирепитѣ звѣрове.

Всички тѣзи хора умиратъ за християнската вѣра. А Неронъ и неговитѣ хора гледали отъ страна и се смѣбели на тѣхнитѣ мѣки.

Тѣй сж прѣслѣдвали распространителитѣ на християнската вѣра. Но мѣкитѣ и гоненията не сж ѣ спрѣ-

ли и днесъ християнската вѣра свободно се проповѣдва на всѣкъдѣ по нашата земя. Тя е искупена съ кривъта на хиляди християнски мъченици, тя е искупена съ кривъта и на Исуса Христа.

Чело за споменъ Бучков
Гостовос II кл.

МАЛКАТА ШИВАЧКА.

Бонка още мѣничка обичаше да се занимава съ шевъ. Когато майка ѝ седнѣше да шие за кака ѝ рокля, или пъкъ за неж долия риза. тя тосъ часъ се исправяше прѣдъ нея и гледаше съ голѣмо внимание какъ се управлява иглата.

Веднѣжъ като гледала, какъ шие майка ѝ, казала ѝ: „Мамо, моля ти се, научи и мене да шиѣхъ като тебе тъй бързо и хубаво. Когато се научѣхъ да шиѣхъ, тогасъ азъ ще ти помагамъ въ работата

и ти нѣма да се уморявашъ толкова много, както сега.“

— Добрѣ, отговорила майка ѝ, стига да искашъ и азъ още днесъ ще започнѣхъ да те учѣхъ на *шивачество*.

Бонка се заривала много и чакала съ нетърпѣнье да види, какво ще ѝ даждѣ да шие най-напрѣдъ. Майка ѝ отрѣзала една дълга ивица отъ тънакъ бѣлъ платъ, начъртала по него една права чърта съ моливъ и ѝ разказала какъ трѣбва да бode иглата право по чъртата. Бонка започнѣла работата, искарала чъртата и помолила майка си да ѝ даде друга работа. Но тя ѝ начъртала още една права чърта и ѣхъ накарала да се върне съ иглата назадъ по втората чърта. Тѣй се връщаше Бонка нѣколко пѣти съ иглата все по сѣщата ивица на платѣтъ. Най-послѣ ѝ умрѣзнѣхъ и каза на май-

ка си: „Мила мамо, дай ми вече друга работа, защото тази ми умръзна!“

— Добръ, отговори майка ѝ, па отрѣза още една ивица бѣль платъ и ѣж накара да шие този пѣтъ безъ чѣрти.

Дълго врѣме шиеше тѣй Бонка ивицитѣ, дордѣто

най-послѣ се научи да управлява иглата свободно.

Когато имаше майка ѝ, тя се упражняваше да шие различни дѣтски играчки, като кисийки за малкитѣ си братчета, гащички за куклитѣ си и др.

Цѣла година наредъ Бонка се избаждаше съ иглата ту изъ тѣснитѣ ивици, ту оглаждаше ржбоветѣ на нѣкоя тѣнка дрѣха, до като започнѣ да прилича на малка шивачка. Отъ тогава вече майка ѝ започнѣ да ѝ дава по-трудна работа. По едно врѣме Бонка си по-

мисли, че е изучила вече шиваческото искусство, затова помоли майка си да ѝ научи да крои. Майка ѝ се заемѣ и ѝ каза: „Това е още мъчно за тебе, дъще: ти още не си научила шивачеството добръ, а искашъ да започнешъ и кройчеството. Човѣкъ трѣбва да испече единъ занаятъ добръ, че тогава да започне да учи други. Кога дойде редъ и до кроене, азъ сама ще почна да те учя.“ Бонка бѣше умно момиче и за късо врѣме се научи да шие. Но майка ѝ още не ѝ учеше да крои.

Само по нѣкога, когато майка ѝ ъж нѣмаше, тя земаше ножицитѣ и се упражняваше сама да крои, как-

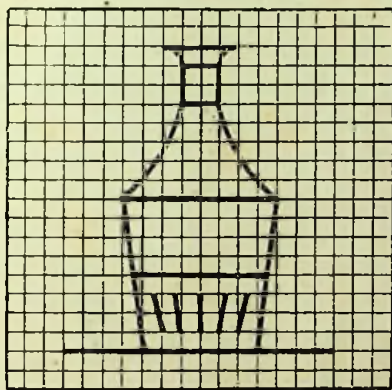
вотѣ ѿ дойде на умъ: ту кроеше пристилка на кукла, ту гашнички за малката кукла, ту забунчета и за двѣтъ, па послѣ ги шиеше едно по едно подъ редъ. Единъ день майка ѿ бѣше отишла на гости у лелини ѿ Пенини, а тя останѣ у дома сама и скрои нови дрѣшки за всичкитѣ си кукли.

Всичкитѣ тѣзи кроежи започнѣ да ги шиеш едно по едно и то най-напрѣдъ заши дрѣшкитѣ на голѣмата си кукла, че тогава на малката. Когато свърши дрѣхитѣ на голѣмата кукла, облѣче ѿ добръ и започнѣ да ѿ разиграва като малко дѣте.

Дълго време Бонка чака да започне майка ѝ да ѝ учи на кроежъ. Но това ѝ желание не се изпълни, защото ѝ пратиха на училище и за нея се отвори вече нова работа — захванъ да учи тежките училищни уроци. Но тя никога не забравяше и старото си занятие: когато останѣше свободна, тя помолваше майка си да ѝ опрѣдѣли работа по шивачеството, за да ѝ помага въ работата; а прѣзъ ваканцитѣ тя повече прѣкарваше въ шиење при майка си, отколкото да ходи безъ работата ту изъ една, ту изъ друга улица.

ФИГУРИ ЗА ЧЪРТАНИЕ.

Шие.

Начъртайте това шише въ квадратчетата на вашитѣ плочи!

Една двадесетъ годишнина. Знайтъ нашитъ млади читатели, че милото ни отечество — България цѣли 500 години е била робъ на турцитъ, че цѣли петъ вѣка турцитъ клахъ немилостиво невиннитъ бѣ игари, бѣсехъ ги, грабихъ имота имъ, горихъ селата и градоветъ и какви пѣ звѣрства не вършихъ! И какво направихъ? — Нищо: явихъ се родолюбиви български сипове — едни съ пушка на рамо, други съ перо въ рѣка, напустихъ хъ ниви и ливади; оставихъ жени и дѣца, баща, майка, братя и сестри; затворихъ къщи и покъщини и подехъ отчаяна борба съ дивитъ башибозуци и черкези . . . и България, съ помощта на Россия, биде освободена.

Първо мѣсто между тия забѣлжителни мъже заема **ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ**. Той съ своятъ книги, вѣстници и списания, писани въ турско врѣме съ единъ огненъ езикъ, най-много помогна за освобождението ни, като будеше заспалиятъ духъ на българитъ и разпалване възстаницитъ.

И днесъ, на 21 Януари 1899 година, се навършватъ цѣли двадесетъ години отъ неговата смъртъ. Днесъ е неговата двадесетогодишнина. Любенъ Каравеловъ видѣ България освободена, но не биде честитъ да се радва на нейна-

та свобода, заради която толкова се труди — умрѣ въ г. Русе на 21 Януари 1879 година. Сега прахътъ му почива въ русенскитѣ гробница при гроба на забѣлѣжителниятъ български войвода *Стефанъ Караджа*.

Азъ имамъ да описвамъ живота на този пръвъ нашъ писателъ и патриотъ, а ще помоля младитѣ читатели да си купятъ книжката „**ЗАБѢЛѢЖИТЕЛНИ БЪЛГАРСКИ МЪЖЕ**“, издадена отъ научното дружество „Отецъ Пансий“ въ г. Казанлъкъ и тамъ да прочетатъ неговата биография и да видятъ живиятъ му портретъ. Тамъ ще прочетатъ тѣ биографитѣ и на много други наши забѣлѣжителни мъже.

Книжката не е скъпа — струва само 40 стотинки.

Ц. Калчевъ.

I. ✓

Единъ търговецъ купилъ 5720 килогр. вълна. Тя била турена въ човали; въ всѣки човалъ имало по 8 к. гр. вълна. Като опрали вълната, изгубила отъ теглото си 2152 к. Праната вълна ѝ турили въ сѣщитѣ човали. Колко човала сѣ останали непълнени?

М.

II. + Дрънъ

Име съмъ на единъ малтъкъ градецъ въ България: отмахнете послѣднитѣ ми три букви, ще получите името на едно плодовито дърво.

Ямболъ.

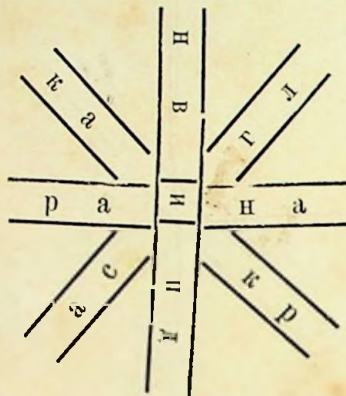
II. Г.

обща III. +

Хлѣбно растение съмъ; ако замѣнитѣ послѣдната ми буква съ Н, ще получите името на едно домашно животно, отъ което си правимъ облѣклото. Познайте кое растение съмъ?

Ст. Ю. Касевъ.

IV. ✓

Размѣстете буквитѣ въ горнята звѣздичка тъй, щото, като ги четемъ отъ *горѣ на долу* и отъ *ляво къмъ дѣсно* да получимъ четире думи—първата да означава име на **плодовито дърво**; втората—име на **учебенъ прѣдметъ**; третата—име на **мѣрка**; четвъртата—име на **часть отъ вѣхта дрѣха**.

Н. Гюдюлевъ.

Рѣшили задачитѣ отъ IV кн.: Андрей Димитровъ, Т. Близнаковъ, Ст. Балчевъ, Тодоръ Христовъ, (II отд.); Г. Кечеджиевъ (IV отд.); Базю Инаповъ, Дончо Табаковъ (I класъ), ученици въ гр. *Казанлъкъ*. Захарий Стефановъ (IV отд.) гр. *Варна*; Аврамъ Исаковъ (IV отд.) гр. *Никополъ*; Радка Василева, К. Манолова, М. Димовъ, Т. Киревъ ученици отъ III отд. *Гара-Калджикъ*.

„Bystranec Bezyluic.“

„Примырка на ч. Мрадина“ год VIII.